

Elhunyt Kostyák Alpár

Elhunyt Kostyák Alpár. Az ismert televíziós szerkesztő, népzeneész és zenetanár rövid, ám súlyos betegség után hétfőn távozott az élők sorából.

1957. október 17-én született Kolozsváron. Tanulmányait szülővárosában végezte, 1981-ben diplomázott a kolozsvári Gheorghe Dima Zeneakadémia zenetanári szakán. Ezt követően a csíkszeredai zeneiskola tanáráként dolgozott 1986-ig, majd a városi Művelődési Ház és a Hargita megyei Népi Alkotások Háza zenei szakirányítója volt.

1990-1992 között a Hargita megyei Művelődési Felügyelőség tanácsosa, 1994-től pedig a Román Televízió kolozsvári stúdiója magyar szerkesztőségének tagja.

Televíziósként elsősorban a népzenei és komolyzenei adások szerkesztését vállalta, de közkedveltek voltak szórakoztató jellegű műsorai is, melyekben hangsúlyt fektetett a hagyományos erdélyi népi kultúra bemutatására.

Életének meghatározó részét népzenei tevékenysége töltötte ki. Az erdélyi táncházmozgalom egyik elindítójaként szívügye volt a népi hagyományok ápolása. Tagja volt több népzenei együttesnek, közöttük a kolozsvári Bodzafának, a csíkszeredai Barozda együttesnek, valamint 24 éven át állandó tagja a Tarisznyás zenekarnak.

(Maszol, 2016. október 4. – <http://www.maszol.ro/index.php/tarsadalom/70581-elhunyt-kostyak-alpar>)

Nem az nyer, aki hamarabb befejezi...

Igen, Drága Barátom, ez is egyike azon sok „bölcességnek”, amelyekre Te tanítottál meg engem. Meg arra, hogy a táncházhoz a szünet is hozzátartozik vagy, hogy az előadást akkor kell abbahagyni, amikor még hallgatná, nézné a közönség. És persze Te meg Gyuszi tanítottatok meg szakszerűen viszonyulni a népzenehez még úgy is, hogy mindig mondtam Nektek: csak lelkes és elkötelezett amatőrnek tartom magam. De sem ebben, sem kártyjátékokban (hiszen prefizni is Te oktattattál, mert a hosszú turnék unalomteljes üresjáratai idején kellett a harmadik társ, és elfogadhatatlannak tartottad azt, hogy ez engem nem érdekel!), sem a humorban nem ismerted a tréfát. A barátságban sem.

Talán tíz órája sincs, hogy csendben itt hagytál bennünket. És most az jut eszembe Alpár, hogy alig három, négy hónappal ezelőtt – már tudtál, tudtunk a betegségedről – ketten beszélgettünk a házatok alagsorában berendezett műhelyedben. Már-már gyerekesen sértett önérettel és naivitással próbáltam tudtadra adni, hogy én ezt nem így képzeltem el. Nem így, hogy valaki csak fogja magát és kiszáll a Tarisznyásból. Hanem úgy, hogy egyszer majd megöregedve, megnyugodva, szépen nagypapásan felbaktatunk, lépegetünk a színpadra – talán éppen az Élet nagy színpadára – és bejelentjük, hogy köszönjük szépen, ennyi volt, mi most elegánsan elhú-

zunk. Öt évnyi korelőnyöd teljes magabiztosságával neveltél rajtam, mondván, hogy ez bizony nem így lesz, de azért nyugodjak meg: harcolni fogsz és bízol magadban. Akkor és ott engem is meggyőztél, kihúztál az önsajnálát lélekveszejtő hínárjából. Nem először tetted ezt velem. Te általad értettem meg, hogy a szakemberek szerint csak a vérségi kapcsolatok által meghatározható szeretet feltétlenség (szülő-gyerek, testvér-testvér), barátság esetében is működhet.

Huszonnégy évnyi együtt muzsikálás szerte Európában és Romániában, (vajon hány ezer kilométert és hány száz napot jelent ez?), közel huszonnégy évnyi együtt dolgozás a Kolozsvári Televíziónál, és ugyanennyi év feltétel nélküli barátság: ezt a felbecsülhetetlen kincset adtad nekem, drága Barátom. Eddigi életem közel fele. Megköszönni sem tudtam amúgy Isten igazából.

Sokan és sokszor megkérdezték tőlünk, mi az, ami öt, tíz, tizenöt és húsz év után is egyben tartja a Tarisznyást. Mondtunk mindenféle szépet és jót, korrektet és kevésbé azt, de mindig azzal fejeztük be: „... és a humor”. Ennek pedig Te voltál a felelőse és nagymestere. Ma este, amikor az ágyadnál megálltam, már eltűnt arcodról az utóbbi hetek, napok számomra részedről annyira ismeretlen, felfoghatatlan és elfogadhatatlan beesettsége. Igen, Alpár, mosolyogtál! És könnyezve bár, de megértettem. Te már ott vagy Tárkányi Janival, Sepsi Dezsóval, Halmos Bélával, Maneszes Marci bácsival, Netti Sanyival, az Árusokkal és Kodobákkal és még sok másokkal együtt abban a nagy örökkön örökké szóló, szépen csengő zenekarban. Ugye nem baj, hogy akkor megirigyeltelek egy kicsit?

Hogy mi lesz a Tarisznyással a távozásod után? Nem tudom. Hogy mi lesz velem a barátságod nélkül? Talán csak remélni tudom, és Te érted, tudod, mire gondolok. De nem felejttem el soha, amíg élek azt, amire tanítottál: a népi zenekarban nem az a nyertes, aki hamarabb befejezi. Nem nyertél Alpár, csak egy kis előnyre tettél szert... És ahogyan csak Te szólítottál ezen a világon: Isten nyugtasson Drága Barátom! Sunc

Bardocz Sándor

(Szabadság, 2016. 231/3. – 2016. október 5., szerda)

TÁNCHÁZ MŰSZAKISOKTÓL ÉS TÖRTÉNÉSZEKTŐL

Ide lábam, ne tova címmel szervez táncházat a Kolozsvári Műszaki Klub és a Kolozsvári Magyar Történészhallgatók Egyesülete december 12-én este 8 órától a Tranzit Házban. Kezdeként Császár Szabolcs és Tárzioru Ingrid oktatnak nyárádmenti táncokat, ezt követően pedig Kacsó Arni és barátai muzsikálnak. A szervezők minden táncolni vágyót várnak, jókedvvel, népi muzsikával és borral is!

(Szabadság, 2016. 283/6. – 2016. december 7., szerda)
